

Tať je důležité mítí Strachotu

ěžíte potokem jako o život. Ne jako. Vy běžíte o život.

B *Zažili jste toho jako družinka už hodně, ale pronásledování skupinou kirunských válečníků vypadá jako poslední, co vás v životě čeká.*

Les kolem vás je stále méně hustý, což bude pro pronásledovatele velká výhoda. Navíc zjišťujete, že neznalost terénu zde na západní hranici Kirunského kaganátu vás možná vehnala do pasti.

Údolí kolem vás se postupně svírá, po pravé i levé straně se vynořují vysoké a strmé vápencové útvary. Široké údolí se zužuje, pokud to takhle bude pokračovat, za chvíli z něj bude úzká soutěska.

Nemáte čas, ale bežet někam naslepo nechcete, takže se na chvíli zastavíte a Strachota vytáhne neumělou mapku, kterou jste před několika týdny získali od místních vesničanů. Je nepřesná, ale základní představu o okolí vám dá.

Strachota mapu chvíli studuje a pak se s ustaraným výrazem na tváři podívá kupředu: „Budeme pokračovat. Něco mě napadlo, snad to bude fungovat!“

Rozběhnete se a snažíte se vyvinout co nejvyšší rychlost, ale víte, že s rychlostí kopyt kirunských bojovníků se soupeřit nedá. Po chvíli se cesta dělí.

Silný proud potoka, proti němuž jste posledních několik hodin běželi, pokračuje rovně a v dálce celé údolí uzavírá vysoká skální stěna.

Nalevo vede drobný pramínek, přítok odněkud z vápencových vrchů.

Cesta tam stoupá jen mírně a zdá se, že tam přibývá zeleně. Strachota zastaví.

Koukáte se na něj a přemýšlíte, co by mohl mít v plánu.

„Musíme se rozdělit. Vy budete pokračovat cestou vlevo a budete se snažit co nejrychleji dostat co nejvýše to půjde. Já musím pokračovat ještě kousek rovně.

Pokud můj plán vyjde, tak se k vám brzo připojím,“ řekne ve spěchu Strachota.

Nervózně se na sebe podíváte. „Ale...“

„Na vysvětlování není čas!“ houkne Strachota a ukáže do dálky.

V místech, kde jste vyšli z lesa, vidíte pohybovat se malé hnědé tečky.

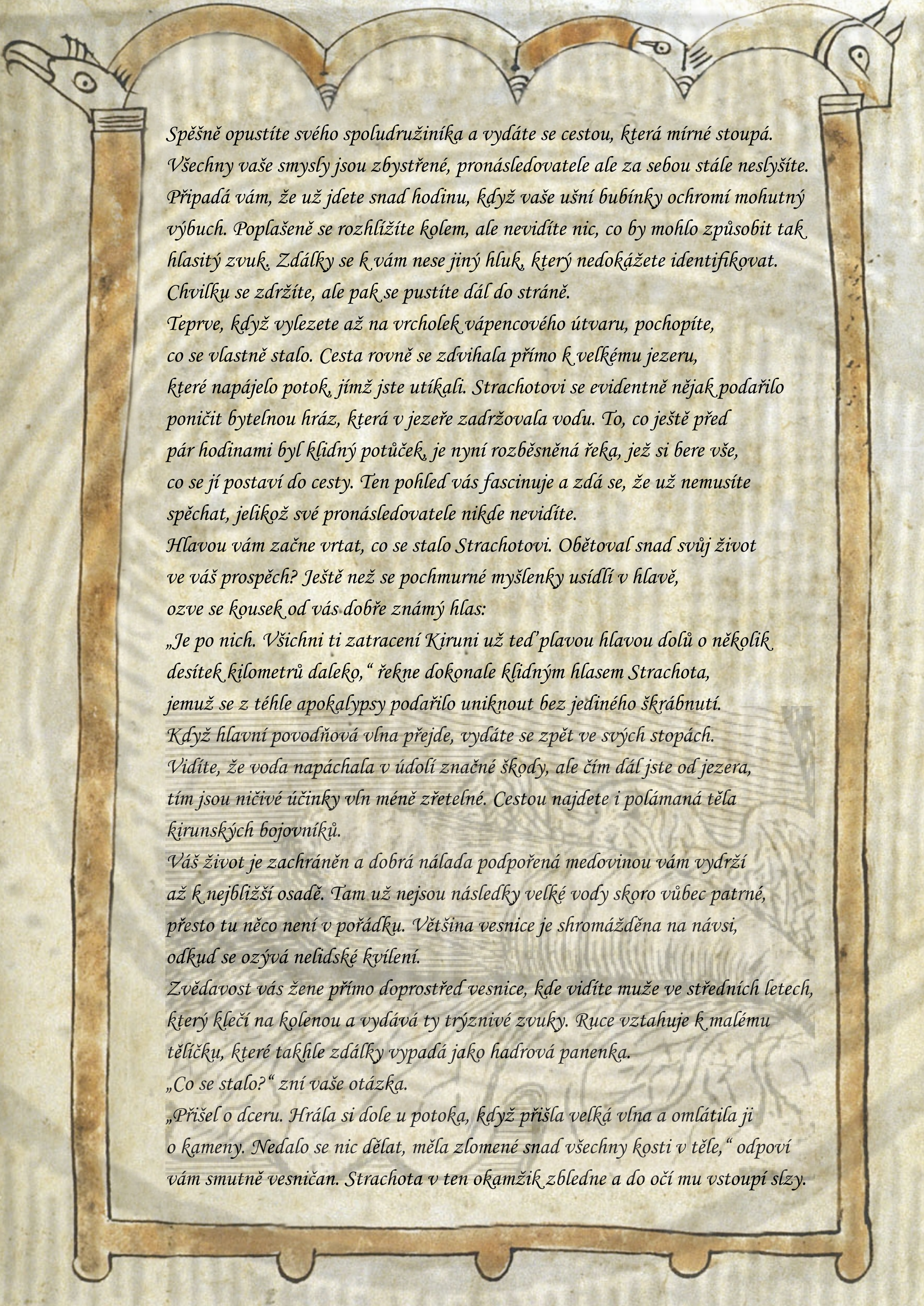
Musí to být pronásledující Kiruni, kteří ukrojili podstatnou část z vašeho náskoku.

Strachota se už mnohokrát osvědčil. Má odhad a dokáže řešit zapeklité situace.

Doufáte, že ho štěstí neopustí ani tentokrát.

Jeho schopnosti budou možná to jediné, co rozhodne o vašem životu a smrti.

Spěšně opustíte svého spoludružiníka a vydáte se cestou, která mírně stoupá. Všechny vaše smysly jsou zbystřené, pronásledovatele ale za sebou stále neslyšíte. Připadá vám, že už jdete snad hodinu, když vaše ušní bubínky ochromí mohutný výbuch. Poplašeně se rozhlížíte kolem, ale nevidíte nic, co by mohlo způsobit tak hlasitý zvuk. Zdáлки se k vám nese jiný hluk, který nedokážete identifikovat. Chvilku se zdržíte, ale pak se pustíte dál do stráně.

Teprve, když vylezete až na vrcholek vápencového útvaru, pochopíte, co se vlastně stalo. Cesta rovně se zdvihala přímo k velkému jezeru, které napájelo potok, jímž jste utíkali. Strachotovi se evidentně nějak podařilo poničit bytelnou hráz, která v jezeře zadržovala vodu. To, co ještě před pár hodinami byl klidný potůček, je nyní rozběsněná řeka, jež si bere vše, co se jí postaví do cesty. Ten pohled vás fascinuje a zdá se, že už nemusíte spěchat, jelikož své pronásledovatele nikde nevidíte.

Hlavou vám začne vrtat, co se stalo Strachotovi. Obětoval snad svůj život ve váš prospěch? Ještě než se pochmurné myšlenky usídlí v hlavě, ozve se kousek od vás dobře známý hlas:

„Je po nich. Všichni ti zatracení Kiruni už teď plavou hlavou dolů o několik desítek kilometrů daleko,“ řekne dokonale klidným hlasem Strachota, jemuž se z téhle apokalypsy podařilo uniknout bez jediného škrábnutí.

Když hlavní povodňová vlna přejde, vydáte se zpět ve svých stopách. Vidíte, že voda napáchala v údolí značné škody, ale čím dál jste od jezera, tím jsou ničivé účinky vln méně zřetelné. Cestou najdete i polámaná těla kirunských bojovníků.

Váš život je zachráněn a dobrá nálada podpořená medovinou vám vydrží až k nejbližší osadě. Tam už nejsou následky velké vody skoro vůbec patrné, přesto tu něco není v pořádku. Většina vesnice je shromážděna na návsi, odkud se ozývá nelidské kvílení.

Zvědavost vás žene přímo doprostřed vesnice, kde vidíte muže ve středních letech, který klečí na kolenou a vydává ty trýznivé zvuky. Ruce vztahuje k malému tělíčku, které takhle zdálky vypadá jako hadrová panenka.

„Co se stalo?“ zní vaše otázka.

„Přišel o dceru. Hrála si dole u potoka, když přišla velká vlna a omlátila ji o kameny. Nedalo se nic dělat, měla zlomené snad všechny kosti v těle,“ odpoví vám smutně vesničan. Strachota v ten okamžik zbledne a do očí mu vstoupí slzy.